

Sygn. akt: I C 222/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bytowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Wiesław Sługiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Natalia Stiene

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa A. B., M. B.

przeciwko (...)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda A. B. i M. B. solidarnie kwotę 513,99 (pięćset trzynaście 99/100) złotych z odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia, regulowanymi przez rozporządzenie Rady Ministrów wydane na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 359§3 k.c. liczonymi od następujących kwot i dat:

1. od kwoty 500,00 złotych od dnia 02/04/2015 roku do dnia zapłaty,

2. od kwoty 13,99 złotych od dnia 03/04/2015 roku do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda A. B. kwotę 212,00 (dwieście dwanaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

3. zasądza od pozwanego (...) na rzecz powoda M. B. kwotę 212,00 (dwieście dwanaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 222/15

UZASADNIENIE

Powodowie **A. B. oraz M. B.** wnieśli o zasądzenie od (...) na ich rzecz solidarnie kwoty 513, 99 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 500, 00 zł od dnia 02. 04. 2015 r. – do dnia zapłaty,
- od kwoty 13, 99 zł od dnia wytoczenia powództwa - do dnia zapłaty.

Powodowie złożyli u pozwanego wniosek o rejestrację pojazdu marki V. (...). Powyższe zostało dokonane w drodze decyzji organu, na podstawie której dokonano rejestracji ww. pojazdu i nadano mu numer rejestracyjny (...).

W uzasadnieniu strona powodowa zauważyła, iż powodom została wydana karta pojazdu, za którą dokonali on opłaty w wysokości 500 zł za kartę, pobieranej wówczas na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie o sygn. akt U 6/04 (Dz. U. z 2006 r. Nr 15, poz. 119) uznał przedmiotowy przepis, w oparciu o który pobrano opłatę za wydanie kart pojazdu w kwocie 500 zł, za niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późniejszymi zmianami) oraz z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, iż ustanowiona w kwestionowanym przepisie opłata za kartę pojazdu stanowi - ze względu na niewspółmierność do rzeczywistych kosztów druku i dystrybucji kart pojazdów - rodzaj daniny publicznej. Tego rodzaju danina może być nałożona wyłącznie w drodze ustawy nie zaś przez rozporządzenie. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny wskazał również na potrzebę ponownego uregulowania opłat za wydanie karty pojazdu, skutkiem czego było rozporządzenie Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 r.

Strona powodowa odwołała się także do prawa wspólnotowego. W kwestii zgodności § 1 ust. 1 rozporządzenia z 2003 r. z prawem wspólnotowym wypowiedział się na pytanie prejudycjalne Sądu Rejonowego w Jaworznie Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który postanowieniem z dnia 10. grudnia 2007 roku, sygn. akt C-134/07 (Dz. U. UE C 64, poz. 15), orzekł, że art. 90 akapit pierwszy TWE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie, takiej jak ta przewidziana w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, która to opłata w praktyce jest nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany". Postanowienie to ma skutek ex tunc, tj. wywołuje skutek retroaktywny. W świetle tego postanowienia nakładanie opłaty za kartę pojazdu było sprzeczne z prawem unijnym i było z nim sprzeczne od samego początku. Oznacza to, że kupujący nie był w ogóle zobowiązany do uiszczenia tej opłaty.

W ocenie strony powodowej fakt dokonania opłaty w kwocie 500 zł za kartę nie budził żadnych wątpliwości. Załączyli do pozwu zaświadczenie pozwanego, z którego wynika fakt zapłaty kwoty 500, 00 zł obydwój powódów.

Pozwany (...) wniósł w sprzeciwie od o odrzucenie pozwu z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej (sprawa administracyjna), a w wypadku gdyby Sąd Rejonowy był innego zdania wniósł o oddalenie powództwa. Na wypadek gdyby Sąd Rejonowy uznał powództwo co do zasady, to podniósł, że powództwo powyżej kwoty 425, 00 zł by było bezzasadne aczkolwiek w ogóle nie uznał powództwa.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powodowie dokonali pierwszej rejestracji w Polsce samochodu sprowadzonego z Belgii marki V. (...) w dniu **05. 12. 2005 r.** w Starostwie Powiatowym w B.. Samochód został wyprodukowany w 2001 r. Został zarejestrowany i nadano mu numer rejestracyjny (...).

Powód wezwał pozwanego pismem z dnia 22. 10 2014 r. do zapłaty tytułem zwrotu kwotę 500, 00 zł z powołaniem się na orzecznictwo TK i TS Unii Europejskiej.

Pozwany wydał powodowi zaświadczenie z dnia 17. 11. 2014 r. o pierwszym zarejestrowaniu w Polsce ww. pojazdu przez powoda i uiszczeniu opłaty w wysokości 500, 00 zł.

Pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego w dniu 02. 04. 2015 r.

[dowody: k – 6 wezwanie do zapłaty z dnia 22. 10. 2014 r., k – 5 zaświadczenie z dnia 27. 11. 2014 r., k – 36 pismo (...) z dnia 23. 06. 2015 r.].

Podzielić należało stanowisko strony powodowej, że karta pojazdu była i jest dokumentem przypisanym do pojazdu i wydawanym właścicielowi przez producenta lub importera przy nabyciu nowego pojazdu w kraju albo przez organ rejestrujący przy pierwszej rejestracji na terytorium RP innego pojazdu (tak wyrok TK z dnia 17 stycznia 2006 r., sygn. U 6/04). Skoro więc mamy do czynienia z rejestracją pojazdu, przy której wydano karty pojazdu to była to pierwsza rejestracja przedmiotowego pojazdu na terenie RP, tj. innego pojazdu, przez co należało rozumieć pojazd sprowadzony z zagranicy. W przedmiotowym okresie opłata za wydanie karty pojazdu pobierana była na podstawie obowiązującego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu. Opłata ta wynosiła 500,00 zł. [bezsporne]. Biorąc pod uwagę fakt, iż w dniu rejestracji pojazdu w obrocie prawnym funkcjonowało ww. rozporządzenie, którego § 1 brzmiał: „Za wydanie karty pojazdu przy pierwszej rejestracji pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej organ rejestrujący pobiera opłatę w wysokości 500 zł.” należało przyjąć domniemanie faktyczne, iż właśnie w takiej wysokości została uiszczona przez powoda opłata. W przeciwnym bowiem wypadku nie mogło dojść do zarejestrowania pojazdu w Polsce.

Organy administracji publicznej miały obowiązek działania na podstawie i w granicach obowiązującego prawa. Wobec powyższego pozwany był zobowiązany do pobierania opłaty w wysokości 500,00 zł za wydanie karty pojazdu przez czas funkcjonowania przedmiotowego rozporządzenia, tj. do 15 kwietnia 2006 r. Należało podkreślić, iż powód do pozwu załączyła zaświadczenie wydane przez pozwanego, z którego wynikało, że samochód B. (...) sprowadzony z Niemiec, zarejestrowany został po raz pierwszy przez powoda dnia 25 stycznia 2005 r. (później zostało to uwierzytelnione przez pełnomocnika procesowego). Jak powód wskazywał już w pozwie, biorąc pod uwagę fakt, iż w dacie rejestracji w obrocie prawnym funkcjonowało w/w rozporządzenie nakazujące organom administracji publicznej pobranie opłaty w wysokości 500,00 zł za wydanie karty pojazdu, pozwany nie mógł zarejestrować pojazdu bez pobrania opłaty w tejże wysokości. Takie domniemanie faktyczne stanowiło konsekwencję wniosku logicznie wynikającego z prawidłowo ustalonych faktów stanowiących jego przesłanki. Ponadto pozwany sam przyznaje fakt dokonania opłaty za kartę pojazdu w chwili rejestracji,

- po pierwsze - w samym zaświadczeniu, gdzie wskazał tylko na brak znajdowania się w archiwum dowodu opłaty ze względu na upływ czasu,
- po drugie - w samym sprzeciwie od nakazu zapłaty, w którym to pozwany jednoznacznie potwierdził fakt pobrania owej opłaty w dniu rejestracji, ale kwestionował bezprawność jej pobrania.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 w sprawie o sygnaturze akt U 6/04 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że opłata z tytułu wydania karty pojazdu pobierana na podstawie par 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003r. W sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) w wysokości przekraczającej kwotę 75 złotych jako sprzeczna z prawem o ruchu drogowym i Konstytucją jest nienależna.

Powyższe rozporządzenie trafiło jednocześnie przed Europejski Trybunał Sprawiedliwości w trybie pytania prejudycjalnego zadanego przez Sąd Rejonowy w Jaworznie w związku ze sprawą P. K. przeciwko Gminie M. J. o zwrot nadpłaty za otrzymaną kartę pojazdu. Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 roku Trybunał Sprawiedliwości (piąta izba), wydanym w sprawie C-134/07 (LEX nr 354541) stwierdził, iż art. 90 akapit pierwszy WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie, takiej jak ta przewidziana w par. 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 2003 r., która to opłata w praktyce była nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie była nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany. Postanowienie to ma skutek ex tunc, tj. wywołuje skutek retroaktywny. W świetle tego postanowienia nakładanie opłaty za kartę pojazdu było sprzeczne z prawem unijnym i było z nim sprzeczne od samego początku. Oznacza to, że kupujący nie był w ogóle zobowiązany do uiszczenia tej opłaty. Bez wpływu zatem na rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia pozostaje odroczenie obowiązywania mocy przepisów rozporządzenia z 2003r. o opłacie za wydanie karty pojazdu przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 17 stycznia 2006 r. sygn. akt U6/04. Zauważyć należało, iż postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odnosi się do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie do różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z

2003 i 2006 roku. Trybunał Sprawiedliwości uznał bowiem za sprzeczną z prawem unijnym (wspólnotowym) opłatę nakładaną w z związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego w sytuacji, w której opłata taka nie jest nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany.

W wyroku z dnia 22 czerwca 1989 roku, zapadłym w sprawie 103/88 F. C. vs. C. di M. Europejski Trybunał Sprawiedliwości sformułował pogląd, iż również organy administracyjne państw członkowskich mają obowiązek odmowy zastosowania normy prawa krajowego w razie stwierdzenia jej niezgodności z prawem wspólnotowym, przy czym zasada ta odnosi się również do organów zdecentralizowanych, w tym samorządu terytorialnego.

Sąd krajowy nie może dokonać odmiennej interpretacji przepisów prawa wspólnot europejskich, niż wykładnia tych przepisów dokonana przez (...). Sąd krajowy orzekając o niezgodności normy prawa wewnętrznego z prawem wspólnotowym, nie może samodzielnie oznaczyć granic skutków prawnych takiej niezgodności. Na kanwie sprawy o zwrot nienależnego świadczenia za opłatę za kartę pojazdu sąd meriti nie może kierować się również ograniczeniem zastosowanym przez TK w wyroku z 17.1.2006 r., stwierdzającym, że przepis § 1 rozporządzenia traci moc obowiązującą 01. 05. 2006 r.

Jedynym organem upoważnionym do ograniczenia w czasie skutków prawnych niezgodności prawa krajowego z prawem wspólnot europejskich jest (...) w ramach kompetencji przyznanej mu przez art. 234 TWE wyłącznie na wniosek Państwa Członkowskiego (wyroki (...): z 28.9.1994 r, C 57/93. A. V. przeciwko (...) and (...), Zb. Orz. 1994, s. (...), pkt 21; z 12.10.2000 r., C 372/98, (...) and Ministry of A., F. and (...) przeciwko J.H. C.&S., Zb. Orz. 2000, s. (...), pkt 42; z 10.1.2006 r., C 402/03, z 18.1.2007 r., C 313/05, B. przeciwko Dyrektor Izby Celnej w W., z 17.7.2008 r, C 426/07).

Zauważyć należało, iż same finansowe konsekwencje, jakie mogłyby wynikać dla Państwa Członkowskiego z wyroku wydanego w trybie prejudycyjnym, nie stanowią uzasadnienia dla ograniczania skutków tego wyroku w czasie (wyroki (...): z 20.9.2001 r, C 184/99, rudy G. and C. public d'aide sociale d'O., Zb. Orz. 2001, s. (...), pkt 52; z 15.3.2005 r, C 209/03, (...) (on the application of Dany B.) przeciwko L. B. of E., S. of State for E. and S., Zb. Orz. 2001, (...), pkt 68).

Dopuszczalna jest droga sądowa dla dochodzenia roszczenia o zapłatę, którego podstawę stanowi nienależne pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu, określonej w par. 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r., w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz.U.2003, Nr 137, poz. 1310) – por. uchwała SN z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie akt III CZP 35/07. Legitymacja bierna w procesie o zwrot nienależnego świadczenia, spełnionego na podstawie aktu prawnego uznanego za niezgodny z Konstytucją albo prawem wspólnot europejskich, przysługuje podmiotowi, na rzecz którego nastąpiło spełnienie świadczenia. Podmiotem tym jest powiat (miasto na prawach powiatu), gdyż opłata za kartę pojazdu w krajowym porządku prawnym jest daniną publicznoprawną stanowiącą dochód powiatu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z 13.11.2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego.

Zdaniem Sądu Rejonowego opłata pobrana na podstawie niekonstytucyjnego przepisu była świadczeniem nienależnym - art.410 k.c. Należało przy tym pamiętać, iż jak słusznie wskazano w uzasadnieniu uchwały z dnia 2 czerwca 2010 roku (sygn. akt III CZP 37/10) „zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego zobowiązuje organ administracyjny, sąd krajowy do stosowania prawa wspólnotowego i do odstąpienia od stosowania sprzecznych z nim przepisów krajowych, niezależnie od wyroku krajowego sądu konstytucyjnego, który odracza utratę mocy obowiązującej tych przepisów uznanych za niekonstytucyjne". Z uzasadnienia uchwały SN z dnia 2 czerwca 2007 r. (sygn. akt III CZP 37/10) wynikało, że powiat musi zwrócić opłatę w pełnej wysokości, tj. w kwocie 500 zł. Podobnie w uchwale z dnia 7 grudnia 2007 r, (sygn. akt III CZP 125/07, OSNC 2008/12/138, Biul. SN 2007/12/7, OSP 2009/4/37), SN stwierdził, że Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez wydanie ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r, w czasie, gdy przepisy tego rozporządzenia, pomimo stwierdzenia ich sprzeczności z Konstytucją i ustawą zwykłą przez Trybunał Konstytucyjny, dalej obowiązywały. Takie

stanowisko oznacza odpowiedzialność samorządu powiatowego za pobranie opłaty za kartę pojazdu sprowadzonego z zagranicy.

NSA w wyroku z dnia 9.08.2011 r. (I OSK (...)) stwierdził, że „Dodać należy, że przedmiotowa opłata za wydanie karty pojazdu została pobrana na podstawie przepisu, który Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodny z Konstytucją i ustawą - Prawo o ruchu drogowym. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie ma znaczenia okoliczność, że Trybunał Konstytucyjny orzekając o niezgodności par. 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 r. z Konstytucją i ustawą, określił inny, późniejszy niż określony w art. 190 ust. 3 Konstytucji RP termin utraty mocy obowiązującej kontrolowanego przepisu. Jak trafnie przyjął Sąd pierwszej instancji, odroczenie na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji RP, wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie oznacza, iż przepis uznany za niezgodny z Konstytucją RP musi być stosowany do daty wskazanej przez Trybunał. Nie jest bowiem tak, że do tego dnia jest on zgodny z Konstytucją RP a od tego dnia staje się on niezgodny. Przepis uznany za niekonstytucyjny ma ten charakter od dnia jego wejścia w życie. Ten podgląd prawny podzielił Sąd Rejonowy jako po prostu będący następstwem zastosowania logiki. Samo odroczenie orzeczenia ma na celu umożliwienie odpowiedniemu organowi stosowną zmianę tegoż przepisu, tak by był on zgodny z Konstytucją RP lub innym aktem nadrzędnym. Czym innym jest orzeczenie o utracie mocy obowiązującej niekonstytucyjnego rozporządzenia, a czym innym jest kontrola legalności czynności organu administracji publicznej stosującego przepis tego rozporządzenia. Następstwa pierwszego rodzaju orzeczenia dotyczą sfery stanowienia prawa, a następstwa drugiego rodzaju sfery stosowania prawa. Okoliczność, że niekonstytucyjny przepis par. 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. został usunięty z obrotu prawnego dopiero 01. 05. 2006 r. nie oznaczało, iż dokonując kontroli legalności działań administracji publicznej sąd administracyjny nie był władny przyjąć, że także przed tą datą przepis ten był niekonstytucyjny i odmówić jego zastosowania. Uznanie przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności wskazanego przepisu z Konstytucją RP i ustawą oznacza, że taki charakter przepis ten miał od początku, tj. od dnia jego wejścia w życie (por. wyroki NSA: z 6 lutego 2008 r. II OSK (...), także z 25 sierpnia 2009 r. I OSK (...)).

Zauważyć także należało, że sędziowie na podstawie art. 178 ust. 1 Konstytucji RP są związani wyłącznie Konstytucją i ustawami, a wobec tego mogą odmówić zastosowania niekonstytucyjnego przepisu rozporządzenia, także, gdy takie zdarzenie miało miejsce w dacie jego obowiązywania. W tym kontekście odroczenie przez Trybunał Konstytucyjny terminu utraty mocy obowiązującej par. 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 2003 r. do dnia 1 maja 2006 r. celem umożliwienia wprowadzenia do tego czasu - bez pozbawiania powiatów odpłatności za ich czynności - nowej regulacji, zgodnej z postanowieniami Konstytucji RP, nie oznacza, że do czasu utraty mocy obowiązującej tego przepisu należało pobierać opłatę w wysokości 500 zł, a nie w wysokości odpowiadającej kosztom druku i dystrybucji kart pojazdów (por. wyroki NSA: z dnia 15 lutego 2010 r., sygn. akt I OSK 842/09, z dnia 17 lutego 2010 r., sygn. akt I OSK 590/09). Dodatkowo należało podnieść iż odmowa zastosowania par. 1 ust.1 rozporządzenia z dnia 28 lipca 2003 r, znajduje uzasadnienie również z uwagi na sprzeczność tego przepisu z art. 90 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę (TWE), wskazując w tej mierze na postanowienie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS) z dnia 10 grudnia 2007 r. (C 134/07 P. K. v. Gmina M. J.). W orzeczeniu tym ETS uznał, że: „ Art. 90 akapit pierwszy TWE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on opłacie, takiej jak ta przewidziana w par. 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, która to opłata w praktyce była nakładana w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie była nakładana w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeśli jest on tam już zarejestrowany". Odmowa zastosowania omawianego przepisu znajduje zatem swoje oparcie także w zasadzie pierwszeństwa prawa wspólnotowego, która odnosi się także do praktyki stosowania prawa przez sądy i organy administracji publicznej (wyrok NSA z dnia 9.08.2011, sygn. akt I OSK 1957/10).

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, iż pobrana przez pozwanego od powoda opłata za kartę pojazdu stanowiła nienależne świadczenie. Nienależne świadczenie jest szczególnym rodzajem bezpodstawnego wzbogacenia. Mając zatem niego zastosowanie przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia. Stosownie zaś do treści art. 410 par. 2 k.c. świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie

został osiągnięty albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia. W niniejszej sprawie w chwili spełniania świadczenia przez powoda, tj. uiszczenia opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, wprawdzie istniała podstawa prawna tego świadczenia, jednakże następnie, na skutek stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny jej niezgodności z Konstytucją oraz z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym, odpadła. Zgodnie zaś z ww. regulacjami zasadą jest zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, także wtedy, gdy miało ono postać świadczenia nienależnego. Wedle ustalonego orzecznictwa w tym także Sądu Rejonowego i SO w Słupsku niniejsza sprawa jest sprawą cywilną, a tym samym droga sądowa jest dopuszczalna. Pojęcie sprawy cywilnej na gruncie przepisu art. 2 kpc w zw. z art. 1 k.c. jest bardzo szerokie. O dopuszczalności drogi sądowej przed sądem powszechnym decyduje przede wszystkim podstawa prawna wskazana przez powoda. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że nie jest uzasadnione odrzucenie pozwu ze względu na niedopuszczalność drogi sądowej w sprawie nie mającej cech sprawy cywilnej, jeżeli powód przedstawił okoliczności i zdarzenia, które mogą stanowić cywilnoprawne źródło jego żądań. Droga sądowa jest dopuszczalna w sprawach, w których powód opiera swoje roszczenie na zdarzeniach prawnych mogących stanowić źródło stosunków cywilnoprawnych lub z których wynikać mogą dla niego skutki cywilnoprawne (postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 1998 r., I CKN 1000/97, OSNC 1999/1/6, z dnia 3 października 2000 r., (...), M. Prawn. 2006/24/1331). Dopuszczalność drogi sądowej zależy od okoliczności faktycznych przytoczonych przez powoda jako podstawa roszczenia, nie jest natomiast ona warunkowana wykazaniem istnienia tego roszczenia, ani uzależniona od zarzutów pozwanego czy zastosowanego przez niego sposobu obrony.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwoty z tytułu uiszczonej opłaty za wydanie kart pojazdu, podnosząc iż opłaty te zostały pobrane nienależnie, w związku z czym należy stwierdzić, że swoje roszczenie opiera o przepisy dotyczące nienależnego świadczenia. W taki sposób sformułowane żądanie pozwu i okoliczności faktyczne powołane dla jego uzasadnienia, które mogą być cywilnoprawnym źródłem roszczenia, stanowią dostateczne oparcie dla przyjęcia dopuszczalności drogi sądowej w sprawie. Fakt, iż przepisy k.p.a. i Ordynacji podatkowej znajdują obecnie zastosowanie do spraw dotyczących należności wymienionych w art. 60 ustawy, w tym dochodów pobieranych przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw, nie powoduje automatycznie, że w sprawie o zwrot nienależnie pobranej opłaty, będącej dochodem samorządowej jednostki budżetowej droga sądowa jest niedopuszczalna.

Powołane przez stronę pozwaną argumenty dotyczące wejścia w życie nowej ustawy o finansach publicznych nie mają znaczenia dla dokonania oceny dopuszczalności drogi sądowej w niniejszej sprawie. Nawet gdyby podzielić argumenty strony pozwanej w tym zakresie, to nie można byłoby podzielić jej stanowiska w zakresie zastosowania w niniejszej sprawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Art. 115 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych stanowi, że do spraw dotyczących niepodatkowych należności budżetowych, o których mowa w art. 60 ustawy wymienionej w art. 1 wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Nie sposób przyjąć, że sprawa pomiędzy stronami dotycząca opłaty za kartę pojazdu została wszczęta dopiero z chwilą doręczenia pozwu (wezwania pozwanego do zapłaty). W przypadku przyjęcia iż świadczenie na rzecz strony pozwanej było nienależne, należało stwierdzić, że było ono nienależne już w chwili spełnienia albowiem przepis, na którego podstawie je pobrano był niezgodny z Konstytucją od momentu jego uchwalenia i prawem unijnym od dnia 01. 04. 2004 r., tj. od dnia wejścia Polski do Wspólnoty.

Pogląd prawny - zaprezentowany przez pełnomocnika strony pozwanej w kwestii, zasądzenia wysokości zwrotu opłaty za kartę pojazdu - był oczywiście błędny. Należało bowiem pamiętać o prymacie prawa wspólnotowego nad uregulowaniami krajowymi. Skuteczność retroaktywna postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnoty Europejskiej powoduje konieczność interpretowania (nadrzędnego wobec wewnętrznego porządku prawnego) prawa unijnego - tzn. w tym art. 110 (...) (art. 90 TWE) w świetle treści tegoż orzeczenia nie - od daty jego wydania, a już od daty wejścia w życie rzeczonoego przepisu, podlegającego interpretacji.

W tym miejscu zauważyć należało, iż między ww. orzeczeniem TK i ETS nie zachodziła żadna sprzeczność. Każdy z tych trybunałów badał ww. przepis rozporządzenia poprzez inny wzorzec. Musiało to więc doprowadzić do co najmniej częściowo innych wyników. Prawo unijne - jako wzorzec - poszło dalej aniżeli TK badając zgodność z Konstytucją,

a ponadto weszło w życie w Polsce z dniem przystąpienia do Unii Europejskiej. Dlatego już w dniu 01. 05. 2004r., czyli od daty wejścia Polski do Unii Europejskiej, miał miejsce stan przedmiotowej niezgodności przepisu par 1 ust. 1 rozporządzenia z Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003r. z nadrzędnym w krajowym porządku prawnym prawem wspólnotowym – arg. z art. 87 i nast. Konstytucji RP w zw. z art. 9 Konstytucji.

Dlatego do stosunków prawnych i zdarzeń prawnych, które powstały przed datą wydania omawianego postanowienia Trybunału Sprawiedliwości WE z dnia 10 grudnia 2007r. należy stosować interpretację, że nałożenie opłaty za kartę pojazdu w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego było sprzeczne z prawem unijnym od samego początku, a kupujący nie był w ogóle zobowiązany do uiszczenia tej opłaty. Z przedmiotowego postanowienia wynika bowiem wprost, że odnosi się ono do pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu (tzn. 500 zł). W związku z postanowieniem Trybunału Sprawiedliwości WE zasadne jest dochodzenie co do kwoty opłaty 425 zł, ale też co do dalszych 75 zł, czyli do łącznej kwoty 500 zł. W tej materii jednoznacznie wypowiedział się także SN w uchwale z dnia 2 czerwca 2010r. sygn. III CZP 37/10, gdzie zestawiał treść par 1 ust. 1 rozporządzenia z 2003r., i rozporządzenia Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006r. (Dz. U. z 2006r. Nr 59, poz. 421) z treścią postanowienia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w aspekcie dopuszczalności - a raczej jej braku - pobierania opłaty za kartę pojazdu nakładaną w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego i stwierdził w uzasadnieniu, że postanowienie Trybunału Sprawiedliwości odnosi się do. pełnej wysokości opłaty za kartę pojazdu w kwocie 500 zł, a nie jedynie do różnicy 425 zł pomiędzy kwotami określonymi w rozporządzeniach z 2003 i 2006. Dodatkowo zauważyć należało, iż TK wskazał w sposób opisowy w zakresie jakiej kwoty rozporządzenie z 2003r. było niezgodne z Konstytucją, nie uczynił jednak tego w sposób kwotowy. Ustalenie bowiem wysokości opłaty za wydanie karty pojazdu nie jest działaniem z zakresu orzecznictwa sądowego, lecz suwerennym uprawnieniem prawodawcy. Stąd przepis par. ust. 1 rozporządzenia z 2003r. musiał zostać uznany w całości za niezgodny z Konstytucją oraz ustawą Prawo o ruchu drogowym. Na podstawie rozporządzenia z 2006r. opłatę za wydanie karty pojazdu ustalono na kwotę 75 zł. Stosowanie jednak tej wysokości do stanów faktycznych sprzed daty wejścia w życie tego rozporządzenia, było by niczym innym jak stosowaniem prawa wstecz, co jest zabronione. Z faktu iż, późniejszy przepis ustalił wysokość opłaty na taką a nie inną kwotę, nie można wywodzić, iż poprzednia hipotetyczna opłata również byłaby w takiej wysokości.

Powód naliczył odsetki ustawowe. Co do kwestii odsetek powód wywiódł, co następuje. W petitum pozwu z dnia 2 kwietnia 2015 r. sformułował żądanie zasądzenia nakazem zapłaty od pozwanego na rzecz powoda należności w kwocie 513, 99 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 500, 00 zł od dnia 2 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 13, 99 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W treści uzasadnienia pozwu powodowie wskazali, że na należność główną składają się niesłusznie pobrana opłata za kartę pojazdu w kwocie 500,00 zł oraz odsetki ustawowe w kwocie 13, 99 zł za okres od upływu terminu z wezwania, tj. od 5 grudnia 2014 r. do 01. 04. 2015r. Pismem z dnia 22 października 2014 r. powodowie wystosowali listem poleconym do pozwanego a pośrednictwem fachowego pełnomocnika w jednym dokumencie zapytanie wraz z wezwaniem do zapłaty (dowód nadania listem poleconym w aktach sprawy). Pozwany udzielił odpowiedzi na w/w zapytanie wydając zaświadczenie datowane na 27 listopada 2014 r. Biorąc pod uwagę fakt, iż zapytanie i wezwanie do zapłaty znajdowały się w jednym dokumencie, a odpowiedź na zapytanie została udzielona pismem z dnia 27 listopada 2014 r. Powodowie przyjęli, iż najpóźniej dnia 27 listopada 2014 r. pozwany otrzymał zapytanie wraz z wezwaniem do zapłaty. W wezwaniu do zapłaty powód wyznaczył pozwanemu 7 dniowy termin do dobrowolnego uregulowania żądanej należności. Zgodnie z art. 111 kc upływ tego terminu nastąpił dnia 4 grudnia 2014 r. Wobec powyższego powodowie rozpoczęli naliczanie odsetek ustawowych od dnia 5 grudnia 2014 r. Powodowie błędnie wskazali, iż dnia 1 kwietnia 2015 r. wytoczyli przeciwko pozwanemu powództwo. Miało to miejsce, ale 02. 04. 2015 r. (dzień później k – 14 koperta).

W skład należności głównej powodowie wliczyli skapitalizowane odsetki ustawowe od kwoty 500,00 zł za okres od dnia 5 grudnia 2014 r. do dnia 31 marca 2015 r. Powodowie ponadto żądali dalszych odsetek ustawowych liczonych jak w petitum pozwu tj. od kwoty 500,00 zł od dnia 1 kwietnia 2015 r. (odsetki ustawowe za okres od dnia 05. 12. 2014 r. do dnia 31. 03. 2015 r. zostały skapitalizowane i wliczone do należności głównej) oraz od kwoty 13, 88 zł od dnia wytoczenia powództwa zgodnie z art. 482 § 1 k.c. Jak wyżej ustalono pozew został wniesiony do Sądu Rejonowego w dniu 02. 04. 2015 r. [k – 14 koperta]. Odsetki zasadzono więc od dnia 03. 04. 2015 r. – 111 §2 k.c.

Zdaniem Sądu Rejonowego powód postąpił w myśl regulacji ustawowej z art. 481 oraz 482 § 1 k.c. Z tych względów w ocenie Sądu Rejonowego żądanie pozwu mieściło się w granicach prawa i uwzględnił je w całości.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i zważenia Sąd orzekł jak w wyroku:

- w pkt. 1) – na zas. art. 410 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c.,
- w pkt. 2) – na zas. art. 98 § 1 k.p.c.